

Jag tänkt och lofvat mången gång
 Och nästan svurit på
 Att sluta opp med spel och sång
 Och låta sångmön gå.
 Men *hvarför* jag ej slutat än
 Och lyran öfvergaf,
 Är skälet det, min söta vän,
 Att det ej blifvit af.

Men hvad jag kunnat har jag gjort
 Och gör nu liksom förr:
 Jag bommat till min farstuport
 Och stängt mitt hjertas dörr.
 Men hur jag mig har svängt och vändt
 Och lagt om frid mig vinn,
 Stod alltid någon glugg på glänt,
 Der sångmön kilat in.

Om min person jag knappast rår,
 Hvar helst jag slår mig ned:
 Jag sitter eller går och står,
 Som skuggan är hon med.